

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβαρύνει καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτήσια . . . 80. 12.— Ἐτήσια . . . 40. 15.—

Ἐξάμηνος . . . 6,50 Ἐξάμηνος . . . 8.—

Τριμήνος . . . 3,50 Τριμήνος . . . 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 30. Ἐξωτερικ. λεπτ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπτ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 15

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Ε' (Συνέχεια)

Ἡ Τζέννου ἀνέβηκε σχεδὸν ἕως τὴν κορυφήν, — ὡς ἓνα ὕψος διακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης, — ἀλλὰ δὲν εἶδε καμμιὰ ξηρὰ στὴν ὀρίζοντα.

Ὁ Ἀναμμένος Βράχος — ἔτσι ὠνόμασε τὸ νησίκι τῆς, ἐξ αἰτίας τοῦ ἡμιστείου, πού τὸ ἔκανε πραγματικῶς νὰ μοιάζῃ μ' ἓναν ἀναμμένο βράχο, στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ, — εἶχε περιφέρεια δύο περίπου λευγῶν καὶ δὲν παρουσίαζε παρὰ μιὰ στενὴ κοιλάδα στὴ ἀνατολικὴν μέρος, ὅπου ἔτρεχεν ἓνα ποταμάκι. Δένδρα διαφόρων εἰδῶν, προφυλαγμένα ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνέμους, ἐσχημάτιζον μὲ τοὺς κλώνους καὶ τὰ φυλλώματα θόλους πυκνοὺς. Κεῖνός ἀπὸ τῆ σπηλιά, ἡ Τζέννου ἔκαμε κατοικίαν σὲ μιὰ μεγάλη ριζοφόρα, ὅμοια μὲ τὸ Φολκνγκρόστ τῆς οἰκογενείας Ζερμάτι.

Τὸ κυνήγι στὰ περὶχώρα τῆς κοιλάδας, τὸ ψάρεμα στὸ ποτάμι καὶ ἀνάμεινα στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιάς, μὲ ἀγκίστρια καλωμένα ἀπὸ καρφιά, οἱ φαγώσιμοι καρποὶ καὶ σπόροι μερικῶν χαμοδένδρων, κτλ. καὶ πολλὰ κουτιά μὲ κονιέρβες ἢ βαρελάκια μὲ κρασί, πού εἶχαν ξεβρασθῇ στὴν ἀμμουδιά, διὰ τοῦτο ἡμέρας μετὰ τὸ ναυάγιο — ἔλ' αὐτὰ ἔτρεφαν τώρα τὴν νέαν Ἀγγλίδα, πού στὴν ἀρχὴ δὲν ἔτρωγε παρὰ ρίζες καὶ ἀχιβάδες.

Πόσον καιρὸ ἔζησε ἔτσι στὴν Ἀναμμένο Βράχο, ἕως τὴν ἡμέραν πού πῆγε ὁ Φρίτς καὶ τὴν ἐλευθέρωσε ;

Στὴν ἀρχή, δὲν τῆς ἦλθε ἰδέαν νὰ μεταβῇ, νὰ λογαριασθῇ

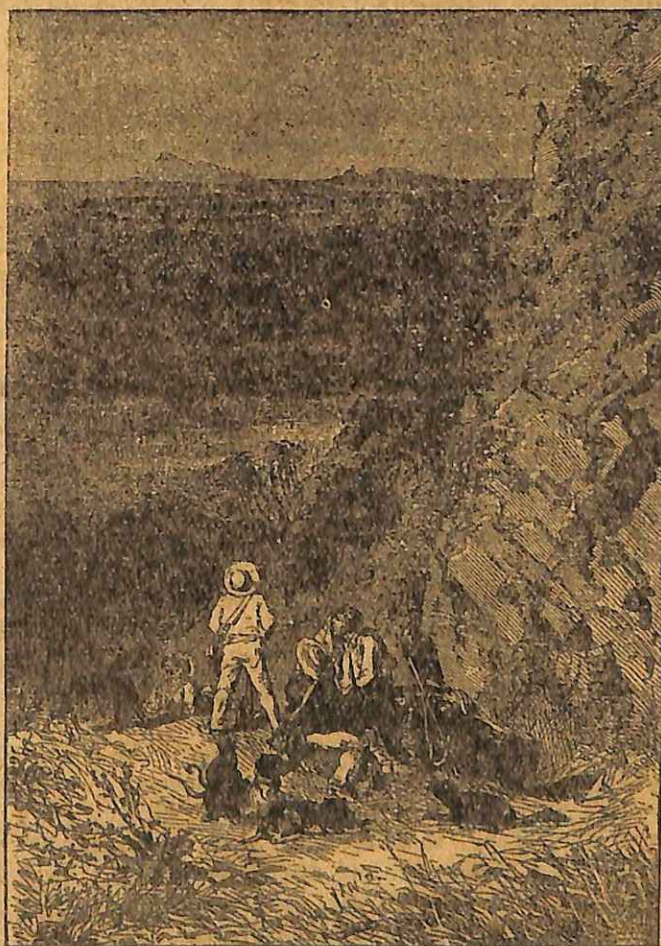
τὸν καιρὸ πού περνοῦσε, οὔτε τίς πρώτες ἡμέρες, οὔτε τίς πρώτες ἐβδομάδες. Ὑστερα ὅμως, ἀφοῦ ξαναθυμῆθη καὶ κάποιαν περιστάσιν καὶ ἐσύγκρινε κάποιες ἡμερομηνίας, μπόρεσε νὰ καμῇ ἓνα λογαριασμὸν κατὰ πρὸς ἑαυτὴν καὶ νὰ βρῇ ἀπάνω κατὰ πόστοι μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ ναυάγιο τῆς Δορκάδος. Κατὰ τὸ λογαριασμὸν αὐτό, δύομισι περίπου χρόνια εἶχε μείνει στὸν Ἀναμμένο Βράχο. Καὶ δὲν ἔκανε λάθος.

Στὸ διάστημα τῶν τριάντα αὐτῶν μηνῶν, ἡ Τζέννου δὲν ἄφησε νὰ περάσῃ

οὔτε μιὰ μέρα, καλοκαιρινὴ ἢ χειμερινάτικη, μὲ βροχὴ ἢ μὲ ζέστη, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὸν ὀρίζοντα. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶδε οὔτ' ἓνα πλοῖον. Πλοῖα δὲν περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ ἴσως δὲν ἦταν ἐλπίδα νὰ περάσῃ κανένα. Μόνο ἀπὸ τὸ ψηλότερον σημεῖον τοῦ νησιού, ὅταν ἦταν αἰθρία, τῆς φαινόταν σάν νὰ βλέπῃ μιὰ στεριά πρὸς τὰ ἀνατολικά. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατό νὰ περάσῃ τὴ μεγάλη θάλασσα, πού τὴν ἐχώριζε ; Κι' ἡ γῆ ἐκεῖνη, ἡ μακρινή, τί νὰ ἦταν ; Κανένα μεγάλο νησί τοῦ Ὠκεανοῦ ; Καμμιὰ ἡπειρος ; Γῆ γνωστὴ ; Γῆ ἀγνωστὴ ; Ἡ Τζέννου ἦταν ἀδύνατον νὰ συμπεράνῃ.

Στὸ πλάνος ἐκεῖνο τῆς μετατροφικῆς ζώνης, ἀν τὸ κοῦρο δὲν ἦταν φοβερό, οἱ βροχὲς ὅμως ἦσαν ἀνυπόφορες. Ἡ Τζέννου κατέφευγε τότε στὴ σπηλιά τῆς. Δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ οὔτε γιὰ νὰ ψαρέψῃ, οὔτε γιὰ νὰ κυνηγήσῃ. Εὐτυχῶς πού παύσιν καὶ οἱ ἀχιβάδες, ἦσαν ἄφθονα στοὺς βράχους καὶ ἀπ' ἐξῆς ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ἐπειτα εἶχε ξεράνει καὶ φυλάξει γι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴν, διαφόρους καρπούς. Ἐποὶ τροφὴ δὲν τῆς ἔλειπε οὔτε τὸν χειμῶνα. Καὶ μπόρεσε νὰ ζῇ στὸ νησίκι τῆς ἐπάνω ἀπὸ δύο χρόνια.

Τότε τῆς ἦλθε μιὰ ἰδέαν, μιὰ ἐμπνευστὴν, μιὰ φῶτιση Θεοῦ : Νὰ δέσῃ στὸ πόδι ἐνὸς ἀλμπάτρου, πού εἶχε πιάνει, τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο πού ἔφερον με. Ἐλεγε ἀπλῶς πῶς βρίσκται ὁλομόναχον στὸν Ἀναμμένο Βράχο καὶ ἐπερίμενε βοήθεια καὶ σωτηρίαν. Τῆς ἦταν ὅμως ἀδύνατον νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὴ θέση τοῦ νησιού τῆς. Οὔτε ἐργαλεῖα εἶχε γιὰ νὰ βρῇ πλάτος καὶ μῆκος, οὔτε ἔφερε μὴν σὲ πῶς μέρος περὶ τοῦ Ἰνδιανῶ Ὠκεανοῦ εἶ-

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνοίγονταν ἓνας πλατὺς ὀρίζοντας.

(Σελὶς 74, σελὴν β')

χε ναυαγήσει ή Δορκάς.

Μόλις τὸν ἄφησ' ἐλεύθερο, ὁ ἀνιψιὸς πέταξε πρὸς τὰ βορειοανατολικά. Σὲ λίγο τὸν ἔλασε ἀπ' τὰ μέσα τῆς. Θὰ γύριζε ποτὲ στὸν Ἀναμμένο Βράχο; Πολὺ ἀπίθανο!

Πέρασαν μέρες χωρίς νὰ ξαναφανῇ. Ἡ ἀδύνατη ἐλπίδα, ποὺ ἡ Τζέννη εἶχε ἀναθέσει ἐς αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα, ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ σβύνη. Δὲν ἤθελε ὅμως καὶ ἀπελπισθῇ ὀλωσθῆναι. Ἄν ἡ βοήθεια δὲν θὰ ἐρχόταν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μποροῦσε νὰ ἐλθῇ μὲ καὶ ποῖον ἄλλο.

Αὐτὰ διηγήθηκε ἡ Τζέννη στὴν οἰκογένειά της. Καὶ στὸ διάστημα τῆς οὐκίας τῆς, πολλές φορές ἔτρεψαν δάκρυα. Γιατὶ ποῖος μποροῦσε νὰ τὴν ἀκούσῃ χωρίς νὰ συγκινηθῇ; Ἐκλάψε καὶ ἡ Ἰδία. Καὶ πόσα φίλὰ δὲν τῆς ἔδωκε ἡ Μπέτοκ, γιὰ νὰ τῆς σιγῇ γνῶσῃ τὰ δάκρυα!

Ἔμεινε τώρα νὰ μάθουν πῶς ὁ Φρίτς κατόρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Ἀναμμένο Βράχο.

Τὸ ξέρουμε; ὅταν ἡ βγῇ, καὶ ἀπὸ τὸν ὄμο τῶν Μαργαριτῶν, ὁ Φρίτς, ποὺ πήγαινε μπροστὰ μὲ τὸ καγιάκι, εἰδοποίησε τὸν πατέρα του μ' ἓνα γραμματάκι, ὅτι ἔφτανε γιὰ νὰ βρῇ τὴν Ἀγγλίδα. Ἔτσι, ἀφοῦ πέρασαν τὴν ἀψίδα, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀνατολική ἀκτὴ, ἐπράβηκε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Ἡ ἀερογιάλιὰ ἦταν σφαρμένη ἀπὸ ἔσρες καὶ τριγυρισμένη ἀπὸ πελώριους βράχους. Πρὸ πέρα ἔδωκε δένδρα πυκνὰ καὶ τόσο ὠραῖα, ὅσο καὶ τὰ δένδρα τοῦ Βάλντεγγ ἢ τοῦ Ἐμπερφορτ. Ἐνα πλῆθος ποταμάκια ἔβγαν ὡς τοὺς ὀμίσκους, ὅπου γινόνταν. Αὐτὴ ἡ βορειοδυτικὴ ἀκτὴ τῆς Νέας Ἑλβετίας δὲν ἔμοιαζε καθόλου μ' ἐκεῖνη ποὺ ἀπλώνονταν ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς Σωτηρίας ὡς τὸν ὄμο τῶν Ναυτίλων.

Ἐπειδὴ ἡ ζέστη, τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ἦταν μεγάλη, ὁ Φρίτς ἀναγκάστηκε νὰ βγῇ ἔξω, γιὰ νὰ βρῇ λίγη σκιά. Ἐπρεπε ὅμως νὰ πάρῃ καὶ κάποιον προφυλακτικὰ μέτρα, γιατί πολλοὶ ὑποπόδητοι, ποὺ καθόνταν στὰ σκάφη τῶν ποταμῶν, εὐκόλως μπορούσαν νὰ κομματιάσουν τὸ καγιάκι.

Μόλις ἄραξε λοιπὸν στὴν ἀκρὴ ἔνοε πικρὸ δάσους, πρᾶξῃς ἔξω τῆς βαρυκύβου, στὴ ρίζα ἑνὸς μεγάλου δένδρου, καὶ ἐκπλώθηκε καὶ κοντὰ τῆς. Σὲ λίγο, καθὼς ἦταν καὶ κουρασμένος, ἀποκοιμήθηκε βαθειά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του, ὡς τὸ μεσημέρι. Καὶ βγῇ καὶ πάλι στὴν ξηρά. Ἀλλὰ ἐς αὐτὸ τὸ σταθμὸ, ὁ τολμηρὸς νέος ἀντιμετώ-

πίσε ἓνα κίνδυνο φοβερό: Τοῦ ριχθῆκε μιὰ τίγρις, ποὺ τὴν εἶχε πληγώσει στὸ πλευρό, ἐνῷ ὁ ἄστος προσπαθοῦσε νὰ τῆς βγάλῃ τὰ μάτια. Δὺο πιστολιές τὴν ἐξέπλωσαν νεκρή.

Ἀλλὰ τί λύπη γιὰ τὸν Φρίτς! Ὁ ἄστος, ποὺ μιὰ νυχτιὰ τοῦ θηρίου τοῦ εἶχε σχίσει τὴν κοιλιά, δὲν ἔμπορεσε νὰ ἐπιζήσῃ. Ὁ Φρίτς ἔβαψε τὸ δυστυχισμένο Μπλίτς στὴν ἀκροῖα τῆς ἀκρογιάλιος καὶ, ἀπαρηγόρητος ποὺ ἔχασεν ἔτσι τὸν πιστὸ σύντροφο τῶν κινήσεων του, ξαναμπήκε στὸ καγιάκι καὶ ἐξακολούθησε τὴν ἀκτοπλοΐα.

Ταξίδεψε ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα καπνὸ, ποὺ νὰ μαρτυρῇ τὴν παρουσία τοῦ Ἀναμμένου Βράχου. Τότε, ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἦταν καλὴ, ὁ Φρίτς ἀποφάσισε νὰ τραβῇ στ' ἀνοικτὰ, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως φαινόταν κανένας καπνὸς ἐπάνω ἀπὸ τὸν νοτιοδυτικὸ ὁρίζοντα. Ἀκολουθῇ, λοιπὸν μὲ τὸ καγιάκι αὐτὴ τὴ διεύθυνση. Τὸ πανάκι τοῦ τερνίσκου ἀπόγειος ἀνεμὸς καλὸς. Καὶ ὑστερ' ἀπὸ δύο ὥρων ταξίδι, ἐνῷ ἐτοιμαζόταν πιά νὰ γυρίσῃ, τοῦ φάνηκε σὰ νὰ βλέπῃ ἓναν ἐλαφρὸ ἀτμῶ.

Ὁ Φρίτς τὰ ξέχασε τότε ὅλα: τὴν κούρασή του, τὴν ἀγωνία ποὺ θὰ προσέφερε βέβαια ἡ τριήμερη ἀπουσία του στὰ Φελσενχάιμ, τοὺς κινδύνους ποὺ θάπαντοῦσε τόσο μακριὰ στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος. Μὲ τὰ κουτὰ τὸ καγιάκι πετοῦσε στὴν ἐπιφάνεια τῶν κυμάτων κυμάτων. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, βρέθηκε μπροστὰ ἐς ἓνα νησί, ποὺ εἶχε στὴ μέση ἓνα ἱερότερο καὶ τὸ ἡφαίστειο αὐτὸ ἔδωκε καπνοὺς ἀνακατεμένους μὲ φλόγες.

Να λοιπὸν ὁ Ἀναμμένος Βράχος!

Ὁ Φρίτς ἐπλησίασε. Ἡ ἀνατολικὴ ἐκείνη ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ φαινόταν τραχιὰ καὶ ἀγρον. Ἀλλὰ καθὼς τὴν πλησίαζε ὁ Φρίτς, εἶδε ὅτι τὴν ἔκρυβε τὸ στόμιον ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ποὺ ἔδωκε ἀπὸ μιὰ καταπράσινη κοιλιά.

Τὸ καγιάκι ἐσπρώχθηκε στὸ βόθος ἑνὸς ὀμίσκου καὶ ἐτραβήχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν ἀνιψιὸ.

Δεξιὰ ἀνοιγόταν μιὰ σπηλιὰ καὶ στὴν εἰσοδὸ τῆς ἐν' ἀνθρώπινο πλάσμα ἦταν βοθισμένο σὲ ὑπνο βαθύ.

Μὲ πόση συγκίνηση στάθῃ ἐκεῖ ὁ Φρίτς καὶ κοίταξε τὴ δυστυχισμένη ἐκείνη! Ἦσαν κορίτσι δεκαεπτά ὡς δεκαοκτὼ χρονῶν καὶ φοροῦσε ρουσιὰ μὲ ἀπὸ χοντὰ καραβόπανα, καθαρὰ ὅμως μὲ ἄρκετὰ καλὰ ἐφαρμοσμένα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν ὠραῖα καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε ἀπειρη γλυκύτητα. Ὁ Φρίτς δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἐμπνήσῃ, καὶ ὅμως ἡ σωτηρία τὴν περιέμενε στὸ ἐμπνέμα τῆς!

Ἐπιτέλους ἡ νέα ἀνοιξε τὰ μάτια. Καὶ ἄλλ' εἶδε μπροστὰ τῆς ἓναν ξένο, ἔδωκε φωνὴν τρόμου.

Ὁ Φρίτς τὴν ἠσύχασε μ' ἓνα νεῦμα καὶ τῆς εἶπε ἀγγλικά:

— Μὴ φοβάσθαι, μίς... Δὲν σὰς θάλω κανένα κακὸ... Ἦλθα γιὰ νὰ σὰς σῶσω!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ὁ κ. Ἐμμ. Σ. Λυκούδης, ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μας διηγηματογράφους, ἐξέδωσε κατ' αὐτὰς ἓνα τόμον μὲ δέκα θαυμασιὰ διηγήματα. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόμον ἀναδημοσιεύεται τὸ κατωτέρω.—Σ.τ.Δ.]

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

Ἦταν σ' ἓνα λιμάνι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἀπάνω στὴ ρομφαίωτικὴ ἀκτὴ, σὲ μιὰ σκάλα ὅπου ἀνάρχα καθρεφτίζονταν στὸ γυαλὸ σὲ μιὰ γραμμὴ τὰ σπύτια, καὶ ἀγναντεύεις ἀντικρὺ τὸ Μωριά, ποὺ στεφανώνουν ψηλὰ οἱ κορυφές τῆς Ζεφειρας ὁλίσως πρὸς πῶς ἦταν ἡ Βιτρινίτσα, θέλεις ἢ ἴτιά.

Καμμιὰ ἐκατοστὴ ὀργυιὲς ἀνοικτὰ ἦταν ἀρχαμένη μιὰ μπρατσέρα ὁμορφῆς καὶ νεύρου καραβάκι, ποὺ ὅτι λὲς καὶ εἶχε ξεγλυπτήσῃ ἀπὸ τὰ σκαριὰ τοῦ Γαλαξειδοῦ.

Ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ τὰ πριμάρῃ. Τὸ πρᾶμα ἐφαίνονταν καθαρὰ. Γιατὶ καὶ ὁ φλόκος ἦταν ἀπλωμένος καὶ χωρία ἀπ' αὐτὸ ἰσάριζαν καὶ τὸ τουρκετικὸ καὶ τὴ μαϊστρα.

Ἀέφυγα βλέπα νὰ λύσουν τὴ φελοῦκα τοῦ ἀπὸ τὴν πρύμνη καὶ νὰ τὴ στέλνουν ἔξω. Ἐνὺς μονάχα ἦταν στὸ πρυμνί κουπὶ τὸ μοναχὸ, στριφογυρίζοντας τὸ σὰν ἔλικα βαποριοῦ, καὶ στὴν κουπαστὴ μπροστὰ ὁλόρθο ἓνα μαῦρο καραβόσκυλο ποὺ οὐρλιάζε λυπητερά.

Ἀκούσται ἡ βάρκα στὴν ἀμμουδιά, μπρὸς στὰ μαγαζιά τοῦ γιαιοῦ, καθαρὰ τὸ μάλιστα μπροστὰ σὲ μιὰ σκιάδα ποὺ εἶχαν στημένη μὲ πάλους ἀπάνω στὴ θάλασσα γιὰ νὰ παίρνουν ἐκεῖ μὲ τὸ μπᾶττ τὸν ἀργιλέ τους οἱ θεργιακλῆδες. Καὶ ἐκεῖ ποὺ ἀκούσται, βλέπω τὸ νεῦμα νὰ ἀρπάξῃ τὸ μαῦρο τὸ σκυλὶ ἔτσι σὰν τραγὶ ἀπὸ τὸ σῆμα καὶ ἀπὸ τὴ ράχη καὶ νὰ τὸ πετάξῃ μὲ δύναμη στὴν ξηρά. Καὶ ὅτι τὸ πέταξε, λάμνοντας μὲ δύνατες κουπιές, ἀνοίχτηκε ἀμέσως ἀρόδο καὶ τράβηξε μὲ βία γιὰ τὴ μπρατσέρα.

Μὰ τὸ σκυλὶ ἐφρίχθηκε στὴ θάλασσα, κουνώντας τὴ βάρκα, καὶ κολύμπι οὐρλιάζοντας λυπητερά. ἔλαμνε ὁ ναυτεὺς μὲ τὸ μονάχο κουπὶ, καργάροντας ὅσο μπορούσε τὸ δρόμο τῆς βάρκας, καὶ καὶ τὸ σκυλὶ ἀπελπισμένο ἐχτύπηε ὅσο μπορούσε μὲ τὰ ποδάρια τὸ νερὸ καὶ τῶφτα σὲ τὸ φελοῦκι.

Τότε ὁ ναυτεὺς μὲ ἄγριο θυμὸ σηκώθηκε τὸ κουπὶ καὶ τὸ χτυπᾷ τὸ ἄμμορο στὸ

κεφάλι, λέγοντας: — Τὸ Θεὸ σου... ποὺ νόμισες πῶς θὰ γυρίσῃς πάλι στὸ καράβι.

Τότε οὐρλιάσε τὸ ἔρμιο πλεῖο θλιβερά: θέλεις ἀπὸ τὸν πόνο, θέλεις ἀπὸ καὶ. Δὲν ἐγύρισε νὰ ἀκολουθήσῃ πλεῖα τὴ βάρκα, ἀλλὰ χαλλάκιζε μὲ τὰ ποδάρια τὰ νερά, χωρίς σκοπὸ, χωρίς νόημα, μόνε μόνε νὰ μὴ βουλιάξῃ.

Ἦλθα τότε τὴ φελοῦκα νὰ ἀκούσται τὴ μπρατσέρα: ὁ ναυτεὺς τὴν ἔδωσε στὴν πρύμνη καὶ ἐσαλτάρησε ἐπάνω. Καὶ ἡ μπρατσέρα ἔλο καὶ νὰ σκαλάρῃ. Ἐπρίξε ἡ ἀλυσίδα δυνατὰ καὶ σὲ λίγο ἐπήραν μέσα τὸ ἀγγουρέτο. Φυσσοῦσε καλυψτικὸ μαϊστράλι καὶ στὴ στιγμὴ ἐπῆραν τὰ πινὰ καὶ φλόκος καὶ τουρκετικὸ καὶ μαϊστρα. Καὶ ἐχύθηκε σὰ χέλι ἀπάνω στὰ νερά ἡ μπρατσέρα, ἀφίνοντας πίσω ἀπὸ τὴ πρύμνη ἀφρισμένο αὐλάκι, καὶ τραβώντας γοργὰ μὲ ῥότα κατὰ τὸ Αἴγιο.

Τὸ σκυλὶ ὅλο καὶ οὐρλιάζε, χτυπώντας μὲ ἀπελπισία τὴ θάλασσα καὶ τραβώντας κατὰ τὸ πέλαγος. Ἀλλὰ ἐμάκρυνε ὁλόσῃ γοργὰ ἡ μπρατσέρα καὶ στὸ πέλος ἀπελπίστηκε. — Ἐγύρισε τὸ κεφάλι κατὰ τὴ στεριά καὶ μὲ κόπο πολὺ καὶ ἀγωνία ἔφτασε νὰ βγῇ καὶ νὰ πέσῃ σὰν φόβος ἀπάνω στὶς τούφες ἀπὸ τὰ φύκια, ὅπου εἶχε τωρίσει ὁ μπᾶττης, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σκιάδα, εἶδος ἐξέδρας ποὺ σὰς εἶπα πῶς εἶχε στήσῃ παλούκια ἀπάνω στὸ νερὸ ὁ καφετζῆς ἀκουμπώντας τὴν στὸ μουράγιο.

Ὅτι ἔφτασε, ἐσηκώθηκε ὁλόρθο καὶ τεντώνοντας τὸ λαιμὸ ὅλο καὶ οὐρλιάζε σπαρχνικά, ἀγναντεύοντας τὰ ἄσπρα λατίνια τῆς μπρατσέρας ποὺ χώνευαν θολὰ στὴν καταχνιὰ τοῦ πελάγους καὶ ἐρούσκωνε καὶ μάζευε, στὴ βαρεῖα τοῦ τὴν ἀνασπνὰ σὰ φοβερό, ἡ κοιλία τοῦ καὶ τουρτούριζε παγωμένο, ἐνῷ ἐστράγγιζε ἀπὸ πάνω του τὸ ἀμυρὸ νερὸ.

Τὸ ἔδωκε ἐκεῖ τρεῖς μέρες καθισμένο πάντα στ' ἀκρογιάλι νὰ ἀγναντεύῃ τὸ πέλαγος. Δὲν ἐσάλει ἀπὸ καί. — Τοῦ πῆγαινε ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐξέδρα τοῦ γιαιοῦ φωμί, μὰ τοῦ κακού. Δὲν ἐννοοῦσε οὔτε νὰ μωρίσῃ τρεφῇ. Καὶ ὅλο καὶ ἐσοῦσαν καὶ ἐπερικλινόνταν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τὰ πόδια του, ὅταν ζητοῦσε νὰ κινηθῇ, σὰν νὰ εἶχε ποδύσσῃ καὶ τὰ παγίδια τοῦ ἐμετριόντουσαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πετοῖ του.

Τὰ παιδιὰ τοῦ ἔκαναν μαρτύρια, γιατί δὲν εἶχε ἀφέντῃ ἦταν, ἔλεγον, σκυλὶ τοῦ δρόμου βροχὴ ἔπεφταν ἀπάνω του οἱ πέτρες: τὸ κοῦτσωναν καὶ ὅλα γιὰ καλὰ. Ἀλλ' αὐτὸ, πρᾶγμα παρὰ ξένο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴς σάνιδες τῆς σκιάδας πάντα ἐκεῖ. Τί ξέρετε; τοῦ ἐφαίνονταν ἔσως πῶς ἦταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τῆς μπρατσέρας του, τοῦ σπιτιοῦ του. Καὶ ὅπως

τοῦ ἔκαναν τόσα τὰ παιδιὰ, ὅπου καὶ ἐγὼ ἀπὸ πῶς δὲν τὸ εἶχαν ἀκόμα τελειωμένο.

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ τὸ χάιδεψα πολὺ, τοῦ ἔδωσα τὸ λαιμὸ μὲ ἓνα μαντήλι καὶ ἐξήγησα νὰ τὸ πάρω μαζί μου στὸ σπύτι ποὺ εἶχα στὸ γυαλὸ κοντὰ. Μὲ ἀκολουθῇ χωρίς ἀντίσταση, κουνώντας τὴν οὐρά του. Ἀμα ἔφθασα στὸ σπύτι, τὸ ἔλυσα καὶ τὸ ἐχάιδεψα πολὺ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΓΝΩΣΤΗ ΛΥΠΗ

Ἡ Αἴζα ἀφίνει τὴν κούκλα τῆς ἔξω, πάνω στὸ κρεβάτι. καὶ τῆς ἦρθε στὸ μυαλὸ, εὐχάριστο βέβαια, γιατί χαμαγλάει καὶ τὰ ματάκια τῆς γυαλίζουν πονηρά. Τί νὰ σκέφθηκε ἡ κατεργαροῦλα; — Νὰ, θὰ πάθῃ στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ τῆς κρυφὰ-κρυφὰ, θ' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, θὰ προχωρήσῃ σιγανὰ ἀπὸ πίσω τοῦ καὶ ἔξω, θὰ ὁρμήσῃ στὴν ἀγκαλιά του νὰ τὸν φιλήσῃ. Ὡ, σίγουρα ὁ μπαμπᾶς θὰ γελάσῃ μὲ τὸ παιχνίδι αὐτὸ τῆς κορούλας τοῦ. θὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ αὐτὸς, θὰ τὴν φιλήσῃ καὶ θὰ τὴν χοροπιδῇ στὰ γόνατά του ἐπάνω, ὅπως γίνεται καθὲς μέρα ὕστερα ἀπὸ τὸ φαί.

Τὸ σχέδιο μπαίνει ἀμέσως σ' ἐνέργεια. Ἡ Αἴζα παίρνει τὸ διάδρομο καὶ μπαίνει στὸ γραφεῖο σὰν τὴ γάτα σιγὰ-σιγὰ: ὁ μπαμπᾶς γράφει μπροστὰ στὸ τραπέζι τοῦ καὶ τῆς ἔχει γυρισμένη τὴν πλάτη. ἐκεῖνη προχωρεῖ πάνω στὰ νύχια καὶ ἀπότομα ὁρμᾷ στὸν μπαμπᾶ τῆς. Ὡ, δυστυχία, μ' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητην ἐφοδὸ τῆς Αἴζας, ὁ μπαμπᾶς τὰ χάνει καὶ ἀφίνει νὰ πέσῃ μιὰ μεγάλη μελανιὰ πάνω στὰ χαρτιά ποὺ γράφει.

Ἡ Αἴζα τὰ χάνει, ξέρετε πῶς ὁ μπαμπᾶς τῆς, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι, ἀγαπᾷ καὶ προσέχει πολὺ τὰ χαρτιά του, καὶ στέκει σὰν ζεματισμένη, περιμένοντας μᾶλλον γερὰ. Τί ξυνὸ ποὺ τῆς βγῇκε αὐτὸ τὸ παιχνίδι! Ὁ μπαμπᾶς τῆς ὅμως δὲν θέλει νὰ τὴ μαλλώσῃ, γιατί ξέρετε πῶς δὲν τῶκανε ἀπὸ κακία, μὰ οὔτε πάλι νὰ γελάσῃ μὴν τύχη καὶ τὸ πάθῃ ἀστῆς ἡ Αἴζα καὶ τὸ ἐπαναλάβῃ. Σκουπίζει τὴ μελανιὰ μ' ἓνα παναλάδι. Σκουπίζει καὶ ἀρχίζει ξανά νὰ γράφῃ, σὰν νὰ μὴν ἔγινε τίποτα.

Τῆς Αἴζας ἡ καρδούλα χτυπάει δυνατὰ: στέκει ἐκεῖ μπροστὰ καὶ ὁλόσῃ προσμένει τὴν τιμωρία. Περιμένει λίγη ὥρα, τίποτα! ὁ μπαμπᾶς γράφει. Ἡ Αἴζα νοιώθει κατὰ ἀσυνήθιστο μέσα τῆς: θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν μάλλωναν. Ὁ ἀρχίζει τὰ κλάμματα καὶ σὲ λίγο ὁ μπαμπᾶς τῆς θὰ τὴν ἔπαιρνε πάνω του καὶ θὰ τὴν συγχωροῦσε. Ἐνῷ τώρα;

Μὰ ἡ Αἴζα δὲν μπορεῖ πιά νὰ περι-

μένῃ. φωνάζει σιγὰ δύο φορές: μπαμπᾶ! Μιλὰ! ὁ μπαμπᾶς δὲν ἀκούει.

Γυρίζει λυπημένη στὴν καρδούλα τῆς: ποῖος σφίγγει ἐστὶ τὴν καρδούλα τῆς;... Δὲν ἔχει ὁρμή νὰ παῖξῃ οὔτε μὲ τὴν κούκλα τῆς, οὔτε μὲ τὴ μαϊμού τῆς, ποὺ τῆς ἀπλώνει τὰ χέρια τῆς καὶ τὴν κυττάζει καὶ πῶς κοροϊδεύτικα: χαρὰ στὸ παιχνίδι ποὺ ἐπαίξε!

... Ἡ ὥρα περνᾷ, ἐρχεται τὸ μεσημέρι: ὁ μπαμπᾶς γελαστός: πάει στὴν τραπέζια νὰ φᾶν. Μπα, ἡ Αἴζα ποὺ εἶναι; αὐτὴ ποὺ πάντα πρώτη πηγαίνει καὶ καθέται στὸ τραπέζι, καὶ ξαναχτυπάει τὸ κουδοῦνι καὶ ὕστερα ψευτομαλλώνει τὸν μπαμπᾶ τῆς πῶς ἄργησε νὰ ῥθῇ καὶ κρύωσε τὸ φαί; — Σήμερα τ' ἔπαθε καὶ δὲν ἦρθε;

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ νοιώθουν καποῖαν ἀνησυχία, τρέχουν γρήγορα στὴν καρδούλα τῆς Αἴζας. Ὁ μπαμπᾶς ἀνοίγει τὴν πόρτα ἐνῷ ἡ μαμὰ κυττάζει πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο τοῦ: ἡ Αἴζα εἶναι καθιστὴ σὲ μιὰ γωνιά, στενωχωρημένη, κόκκινη, κυττάζοντας χάμω.

Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; ρωτοῦν μαζὶ καὶ οἱ δύο.

Ἡ Αἴζα σηκώνεται καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ μπαμπᾶ τῆς, ἐσπώντας σὲ κλάμματα: — «Ἀχ, μπαμπᾶ! γιατί δὲν μὲ μάλλωσες!»

Μαζὶ μὲ τὰ δάκρυα, λιώνει σιγὰ-σιγὰ καὶ ἡ στενωχώρα στὴν καρδούλα τῆς.

Σὲ λίγη ὥρα ἡ Αἴζα στὸ τραπέζι, καθιστὴ στὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ τῆς, τρώει, ὅτι καλὴ μπουκιὰ τῆς δίνει ἐκεῖνος καὶ στ' ἀστῆς τοῦ ἐκείνη ἐσπᾷ: σ' ἓνα δυνατό γέλιο, ἐνῷ στὰ ματόκλαδα τῆς λάμπουν ἀκόμα δύο-τρία δάκρυα σὰν διαμάντια...

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΔΗΣ

ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ (Τοῦ Hugo)

Ὅταν διαβῇ μὲ τ' ἄνθρα τῆς

ἡ μέρα στολισμένη,

τὸ καλοκαίρι, ἐν' ἄρωμα

τὴ παιδιάδα βγάνει:

κλειοῦμε τὰ μάτια: ὁ θόρυβος

ἀπὸ μακριὰ μᾶς φτάνει—

καὶ διάφανο ὕπνο κάνουμε

μισαποκοιμισμένοι.

Τ' ἀστῆρια μοιάζουν πρὸς ἄγνὰ

καὶ ὁ ἴσκιος, ποὺ σκορπίζεται.

Μιὰ ἀναλαμπὴ μισόδουστη,

στὰ οὐράνια εἶναι χυμένη.

Γλυκὸ καὶ ἄγνὸ τὸ χάρισμα

τὴν ὥρα τοῦ προσημένει,

λὲς καὶ στὰ πόδια τ' οὐρανοῦ

ὁλονυχτὴς πλανιέται.

Α. ΜΑΚΡΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

Α γ α π η τ ο ί μ ο υ ,
ΝΑΓΚΑΣΘΗΚΕ η
«Διάπλασις» ν' αλ-
λάξη τυπογραφείο
και φυσικά το
πρώτο φύλλο που
βγήκε απ' το και-
νούργιο, δεν έ-
μοιαζε με το τε-
λευταίο που βγήκε
απ' το παλιό. Πο-
λύ παραξενεύτηκε
γι' αυτό ένας μικρός μας φίλος και, ζ-
ταν έτυχε να με συναντήσει κάπου, με
ρώτησε :

— Γιατί, σ' ως παρακαλώ, τα ψευδώνυ-
μά μας δεν γράφονται; τώρα
με στραβά γράμματα, όπως άλλοτε, άλ-
λά με τα ίδια και με εισαγωγικά ;

— Γιατί στο Τυπογραφείο που πή-
γαμε, δεν έχουν τέτοια κυρτά στοιχεία,
του αποκρίθηκε.

Απόρησε πολύ, σάπασε λίγες στιγ-
μές σκεπτικός κ' έπειτα είπε :

— Μά καλά, ο τυπογράφος δεν μπο-
ρεί να γράφει, τι γράμματα θέλει ;

Απ' αυτό κατάλαβα πιά, ότι ο μι-
κρός μας φίλος δεν είχε ιδέα τυπογρα-
φείου ! Και θυμήθηκα, ότι το φαινό-
μενο δεν μου παρουσιαζόταν πρώτη
φορά. Πολλά, πάρα πολλά παιδιά, αγό-
ρια και κορίτσια, είδα στη ζωή μου να
μην ξέρουν πώς γίνεται, πώς τυπώνεται
το βιβλίο τους, το περιοδικό τους και
να νομίζουν άξια ότι ο τυπογράφος
γράφει τα στοιχεία, ή ότι μπορεί να
γράψει, ότι στοιχεία θέλει, φθάνει να
ξέρει... καλλιγραφία του τύπου ! Και
όπως είναι κάτι που έπρεπε να το ξέρουν
όλα τα παιδιά, και τα μικρότερα, κ' ά-
πορώ μάλιστα πώς στα σχολεία μας εν-
από τα πρώτα πραγματογνωστικά μαθη-
ματα δεν είναι κ' αυτό !

Σε ξένα Αναγνωστήρια, γαλλικά,
γερμανικά, είδα πολλές φορές ολόκληρα
κεφάλαια αφιερωμένα στην Τυπογραφία.
Συνοδεύονταν κ' από τις σχετικές ει-
κόνες και μπορούσε κανείς να πάρει ά-
μέσως μια ιδέα Τυπογραφείου, να μάθει
δηλαδή μια για πάντα πώς ο τυπογρά-
φος, από διάφορα μετάλλινά ή και ξύ-
λινα κομμάτια συνθέτει τη σελίδα
του βιβλίου ή του περιοδικού, που μοιά-
ζει έτσι σε μια πελώρια σφραγίδα
(και κάθε παιδί ξέρει βέβαια τι είναι ή
σφραγίδα) κ' ότι αυτή ή σύνθεση μπαί-
νει ύστερα σε μια μηχανή, που ονομάζε-
ται πιεστήριο, και τυπώνεται. Α-
λείφεται δηλαδή με μελάνη, σκεπάζεται
με το χαρτί, πιέζεται δυνατά από πάνω
και βγαίνει. Κι' αυτό γίνεται τόσες

φορές, όσα αντίτυπα θέλουμε να
χουμε : εκατό, πεντακόσια, χίλια, δυό
χιλιάδες, δέκα χιλιάδες, εκατό χιλιά-
δες, ένα εκατομμύριο.

Γιατί αυτή είναι ή μεγάλη ευκολία
του τύπου : Μ' ένα καλό πιεστήριο, σε
λίγες ώρες, μπορεί να γη κανείς κ' ένα
εκατομμύριο αντίτυπα. ενός φύλλου πε-
ριοδικού ή εφημερίδας, που για να γί-
νουν με το χέρι, όπως άλλη φορά τ' αν-
τίγραφα των βιβλίων, θάταν αδύνατο !
Υπάρχουν ταχυπιεστήρια που βγάζουν
τριάντα χιλιάδες την ώρα. Αρμόνι-
δα οι σελίδες του περιοδικού μπορεί να
σχηματισθούν δυό και τρεις φορές — να
γίνουν δηλαδή δυό και τρεις φορές
σφραγίδες — και να μπουν σε
δυό και τρία πιεστήρια συγχρόνως.

Στόν αιώνα μας, παιδί έστω και δέκα
χρόνων, που να μην έχει ιδέα αυτών
των πραγμάτων, οάκανε άσπεια εντύπω-
ση. Φαντασθήτε λοιπόν να βλέπω και
μεγάλα παιδιά, δεκαπέντε χρονών, να
ρωτούν γιατί ο τυπογράφος δεν γρά-
φει στραβά ή ίσια γράμματα ! Γι' α-
υτό θα συνιστούσα σ' όλους, όσους δεν έ-
τυχε ακόμη να ιδούν τυπογραφείο, να
φροντίσουν να επισκεφθούν κανένα. Στάς
Αθήνας, δεν είναι και τόσο δύσκολο.
Τυπογραφεία υπάρχουν σχεδόν σε κάθε
γειτονιά, σε κάθε δρόμο. Και κάθε παιδί
μπορεί να γνωρίσει ένα καταστηματάρχη
τυπογράφου ή ένα στοιχειοθέτη, ή ένα
πιεστή, ή ένα χαρτοθέτη, ή ένα βοηθό.
Κι' άμα του πη «θέλω ναρθω μια μέρα
να ιδω το τυπογραφείο», ο γνώριμος
δεν θα του άρνηθι μια — που δεν του
κοστίζει και τίποτα.

Εννοείται, ότι μια αὐτοψία, να
πούμε, διδάσκει καλύτερα και περισσό-
τερα απ' ολόκληρο βιβλίο. Σε μισή ώρα,
μέσα σ' ένα τυπογραφείο, μπορεί κανείς
να τ' μάθει όλα. «Αν έχω μάλιστα και
τις λεγόμενες λινωτικές ή μηχανή-
λες (λατινικά λίνεα θά πη γραμμή,
αράδα, επομένως γραμμοτυπία)
θα λάβω ιδέα και στοιχειοχότη-
ρίου γιατί αυτές οι μηχανές έχουν
μήτρες, καλούπια, όπου χύνεται
μέταλλο αναλυμένο, και βγάζουν έτσι,
από καινούργια χυμένα στοιχεία, ολό-
κληρη αράδα... σε μια στιγμή ! Έπει-
τα οι μεταλλικές αυτές αράδες δένον-
ται ή μια κατότι της άλλης, σχηματί-
ζεται ή στήλη, έπειτα οι σελίδες — οι
μεγάλες σφραγίδες που είπαμε — κ' ό-
λες μαζί μπαίνουν στο πιεστήριο.

Έπίσης, αν το πιεστήριο αυτό είναι
από τα λεγόμενα κυλινδρικά, ο
επισκέπτης του Τυπογραφείου θα λάβη
και μια ιδέα στοιχειοτυπίας. Εί-
παμε, ότι οι σελίδες-σφραγίδες άποτε-
λούνται από πολλά κομμάτια κ' άφου
τυπωθούν, διαλύονται και κάθε
κομμάτι (στοιχείο) πάλι στη θέση του.

Αλλά όταν το πιεστήριο είναι κυλινδ-
ρικό, οι σελίδες-σφραγίδες πρέπει να γί-
νουν μονοκόμματα. Και το κα-
τορθώνουν αυτό άμα τις πιέσουν δυνατά
άπάνω σ' ένα καρτόνι, που παίρνει έ-
σο το σχήμα των σελίδων και γίνεται με-
ταλλή ή καλούπι. Τότε χύνουν άπάνω το
μέταλλο αναλυτό κ' έτσι έχουν τις σε-
λίδες μονοκόμματα, σε μια λεπτή πλα-
κα μεταλλινή, που μπορούν να την κα-
μουν κ' ο λινδρικό και να τη βάλουν να
τυπωθι στο κυλινδρικό πιεστήριο.

Εξ ου τώρα και μερικά παιδιά, που σε
αυτά όλα είναι έσχατολισμένα
Είναι όσα βιάστηκαν πάρα πολύ να τυ-
πώσουν έργα τους, να βγάλουν περιοδι-
κά και νάλλθουν έτσι σε στενή έπαφή. Τα
παιδιά αυτά ξέρουν την τυπογραφία λε-
πτομερέστατα. Αλλά... καλύτερα να
μην την ήξεραν έτσι ! Είναι μια υπερβο-
λή, κ' ή υπερβολή σ' όλα είναι κακή.
Να μάθετε το Τυπογραφείο, ναί ! Αλλά
πολλές σχέσεις μαζί του, από τώρα
δεν χρειάζονται...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μυθιστόρημα του Hector Malot
[Βραβευμένο από την Γαλ 'Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ' (Συνέχεια)

Ήταν ή πρώτη φορά, ύστερ' άπο
έξι μηνες, που βρισκόμουν μονάχοι
χωρίς το Ματτία χωρίς τον Κάπ-
κοντά μου κ' αυτό, μέσ' στο μεγάλο
Παρίσι, μου έκανε πολύ δυσάρεστη εν-
τύπωση.

Αλλά ή έντύπωση αυτή δεν έπρεπε
να με καταβάλει. Έπρόκειτο τώρα να
βρω τον Μπαρμπερή, και με τον Μπαρ-
μπερή την οικογένειά μου !

Είχα γράψει σ' ένα χαρτί τα όνό-
ματά και τις διευθύνσεις των ξενοδό-
χων όπου μπορούσα να βρω τον ψυχο-
πατέρα μου. Αλλά αυτό ήταν ολωσδιό-
λου περιττό, γιατί δεν είχα ξεχάσει
κανένα : Παζό, Μπαρραμπώ, Σοπινέ.

Καθώς κατέβαινα την οδόν Μου-
φτόρ, άπάντησα πρώτο το Ξενοδοχείο
του Παζό. Μπήκα θαρρετά στο ισόγειο
ένος σπιτιού, όπου νοικιάζονταν δυό
μάτια έπιπλωμένα — και το ισόγειο
αυτό ήταν μαγέρεικο και παζόνιο —
και ρώτησα αν ήταν εκεί ο Μπαρμπε-
ρής.

— Ποιος Μπαρμπερής ;

— Ο Μπαρμπερής από το Σια-
δανό.

Και τον εξωγράφισα όπως τον ήξε-
ρα, όπως τον είχα ιδη τότε που γύρι-
σε από το Παρίσι.

— Όχι. Δεν κάθεται. Έδώ κανί-
νας τέτοιος. Δεν ξέρουμε.

Ευχαρίστησα και πήγα πάρα κάτω

του Μπαρραμπώ. Αυτός όμως δεν ή-
ταν μόνο ξενοδόχος, αλλά και μανά-
βης.

Μπήκα στο μαγέρεικο κ' έκαμα την
ιδία ερώτηση. Αναγκάσθηκα μάλι-
στα να την κάω τρεις φορές, γιατί
έκείνη τη στιγμή, κ' ο Μπαρραμπώ
κ' ή γυναίκα του είχαν πελάτες. Έπι-
τέλους μίκουσαν και άποκρίθηκαν :

— Α, ναί ! ο Μπαρμπερής...
Κάποτε τον είχαμ' εδώ... Μά θάναι
τώρα τέσσερα χρόνια.

— Πέντε ! είπε ή μαγέραινα. Μας
χρωστά μάλιστα και μια έβδομάδα.

Πού βρίσκεται αυτός ο κατεργάρας ;
— Μά αυτό άκριδώς ήθελα να μά-
θω κ' εγώ !

Εφυγα στενοχωρημένος, άνησυ-
χος. Δεν μου έμεινε πιά παρά ο Σο-
πινέ. Αν δεν ήξερε κ' αυτός, που θα
έβρισκα τον Μπαρμπερή ;

Σάν τον Παζό, κ' ο Σο-
πινέ είχε μαγέρεικο. Κι' ο
Ήταν μπηκός, είδα πολλούς
άνθρώπους καθισμένους στα
τραπέζια, να τρώνε και να
πίνουν.

Ρώτησα τον ίδιο τον Σο-
πινέ που με μια κουτάλα
στο χέρι, έκένωνε σουπες
για τους πελάτες του.

— Ο Μπαρμπερής, μου
άποκρίθηκε, δεν είναι πιά
έδώ.

— Αλλά πού ; ρώτησα
πρόμοντας.

— Α, δεν ξέρω !

Μου ήλθε σ' αλάλη. Μου
φάνηκε πώς οι κατσαρόλες
έχόρευαν άπάνω στο τζάκι.

— Πού μπορεί να τον
εύρω ;

— Δεν άφησε τη σύστα-
σή του.

Φαίνεται πώς στο πρόσω-
πό μου ζωγραφίστηκε καθαρά όλη μου
ή στενοχώρια, γιατί κάποιος που έ-
τρωγε 'κει σ' ένα τραπέζι, κοντά στο
τζάκι με είδε, με λυπήθηκε και με
ρώτησε :

— Μά τί τον θέλεις τον Μπαρ-
μπερή ;

Μου ήταν αδύνατο να του άποκρι-
θώ καθαρά να του διηγηθώ όλη μου
την ιστορία.

— Έργαμει από το χωριό του, το
Σιαδανό, είπα, κ' έχω να του δώσω
μικτάτα από τη γυναίκα του. Μου
είπε πώς θα τον εύρισκα έδώ.

— Αν ξέρεις πού βρίσκεται ο
Μπαρμπερής, είπε ο ξενοδόχος 'ετόν
πελάτη που μου μίλησε, υποδείξε να το
πης σ' αυτό το παιδί που δεν τον θέ-
λει βέβαια για κακό. Δεν είν' έτσι.

Ευχαρίστησα και πήγα πάρα κάτω

μικρά :

— Βεβαιότατα !

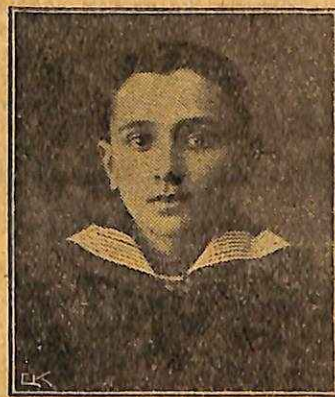
Η έλπίδα μου ξανάθηκε με την ά-
πάντηση αυτή του πελάτη :

— Ο Μπαρμπερής πρέπει να κά-
θεται τώρα στο Ξενοδοχείο Καντάλ,
δίοδος Αουστερλίτς. Τούλάχιστο πρό-
τριών έβδομάδων εκεί κατοικούσε.

Τον ευχαρίστησα και βγήκα. Αλλά
πριν πάω στη δίοδο Αουστερλίτς, που
ήταν στην άκρη του γεφυριού με το
ίδιο όνομα, να λάβω πληρο-
φορίες για τον Γαροφόλη και να τις
πάω στο Ματτία.

Ήμουν ίσα-ίσα κοντά στην οδόν
Δελουρσίν, με λίγα βήματα, θα εύρι-
σκα το σπίτι, όπου είχα πρωτοπάει με
τον Βιτόλη. Κι' έπήγα. Όπως την-άλ-
λη φορά, είδα ένα γεροντάκο, τον ίδιο
γεροντάκο, να κρεμά κουρέλια στον
πρασινισμένο τοίχο της αὐλής. Θά ε-

μπορούσε να αισθάνεται στο-
γή για ένα παιδί, που το
έβλεπε σχεδόν πρώτη φορά.
Έπειτα τον έκανε ή φτώ-
χεια, που πολλές φορές εί-
χε σύμβουλος κακός. Να
τώρα που με ζητούσε, που
φρόντιζε για μένα, κ' αν
ξανάβρισκα τους γονείς μου,
ς αυτόν θα το χρωτούσα.
Του άξιζε λοιπόν κάτι κα-
λύτερο από την αντιπάθεια
που έτρεφα γι' αυτόν, από
την ήμέρα που άρρησα το
Σιαδανό με τον Βιτόλη.
Ναί, έπρεπε να του δείξω
ευγνωμοσύνη. Αυτό μου ύπα-
γόρευε τώρα ή συνείδηση.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ Κ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ
(Μέλλον Έφευρτής) εν Αθρί-
ση. Δεύτερον Βραβείον Δη-
διαγωνισμού ξεπαθώματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΚΥΛΙΑΣΗΣ
(Έλευς των Σκλάβων) εν Α-
θηνίση. Δεύτερον Βραβείον Δη-
μοψηφισμού του 1918.

λεγε κανείς, ότι από τότε δεν είχε δια-
κόψει καθόλου την εργασία του.

— Μήπως γύρισε ο κ. Γαροφό-
λης ; τον ρώτησα.

Ο γεροντάκος μ' έκοίταξε κ' άρ-
χισε να βήχη χωρίς να μου άποκρι-
θῇ. Κατάλαβα, πώς για να τον κάμω
να μιλήσει, έπρεπε να δείξω πώς ήξε-
ρα που ήταν ο Γαροφόλης.

— Είπε άκόμα 'κει μέσα ; είπα
θαρρετά. πολύ θά στενοχωριέται ο
καθμένος...

— Ο καιρός όμως περνά, μου ά-
ποκρίθηκε.

— Μά ίσως όχι τόσο γρήγορα για
'κεινον, όσο για μέσ.

Ο γεροντάκος έκαμνε να γελάσει κ'
αυτό που του είπα, αλλά τον έπιασε
βήχας σοβαρός.

— Μήπως ξέρετε πότε θά βγῇ ;
τον ρώτησα άμα έπαψε ο βήχας.

— Σε τρεις μηνες.

Ο Ματτίας λοιπόν μπορούσε να ή-
συχάζει. Σε τρεις μηνες οι γονείς μου
θα εύρισκαν τρόπο να τον γλυτώσουν
από τὰ νύχια του τρομερού αυτού
πανιόρου.

Από κει, γεμάτος έλπίδα και χα-
ρά, τράβηξα για το Ξενοδοχείο Καν-
τάλ, να βρω τον Μπαρμπερή.

Εκείνη τη στιγμή, από τη χαρά
μου βέβαια, ήμουν όλος επίσκεπτα. Με
έλ' αυτά, συλλογιζόμουν, ο Μπαρμπε-
ρής μπορεί να την ήτιον στο κακό φαί-
νόταν. Στη λεωφόρο Μπρετένι-γαν δεν
βρισκόταν αυτός, εγώ ίσως θα πέθαι-
να από το κρύο και την πείνα. Αλλά
θεα με πήρε απ' τη μάνα Μπαρμπε-
ρίνα και με πούλησε στον Βιτόλη, μα
δεν μ' εγνώριζε τότε και φυσικά δεν

μπορούσε να αισθάνεται στο-
γή για ένα παιδί, που το
έβλεπε σχεδόν πρώτη φορά.
Έπειτα τον έκανε ή φτώ-
χεια, που πολλές φορές εί-
χε σύμβουλος κακός. Να
τώρα που με ζητούσε, που
φρόντιζε για μένα, κ' αν
ξανάβρισκα τους γονείς μου,
ς αυτόν θα το χρωτούσα.
Του άξιζε λοιπόν κάτι κα-
λύτερο από την αντιπάθεια
που έτρεφα γι' αυτόν, από
την ήμέρα που άρρησα το
Σιαδανό με τον Βιτόλη.
Ναί, έπρεπε να του δείξω
ευγνωμοσύνη. Αυτό μου ύπα-
γόρευε τώρα ή συνείδηση.

— Έστερ' από το Βοτανικό
Κήπο, ή άπόσταση δεν είναι
μεγάλη ως τη δίοδο Αου-
στερλίτς. Έτσι δεν άρρησα
να φθάσω στο Ξενοδοχείο
Καντάλ, που μόνο τοννομα

είχε γιατί δεν ήταν πραγματικώς πα-
ρά ένα άθλιο χάνι. Το διατηρούσε μια
γρηά, που το κεφάλι της έτρεφε κ' ή-
ταν μισόκουρη.

Όταν της έκαμα τη συνειθισμένη
ερώτηση, το χέρι της σάν χωνι
πίσω από τ' αυτί της και με παρακά-
λεσε να την επαναλάβω.

— Δεν καλακούω, παιδί μου, μου
είπε σιγά.

— Θέλω να ιδω τον Μπαρμπερή,
τον Μπαρμπερή από το Σιαδανό. Δεν
μένει έδώ ;

Χωρίς να μου άποκριθῇ, τήκωτε
την δυό της χείρια ψηλά κ' ένα κίνημα
τόσο άπότομο, ώστε ή γάτα της, που
κοιμότανε στην ποδιά της, πήδησε
κάτω τρομαγμένη.

("Έπεται συνέχεια")

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΧΑΜ' ΑΡΑΞΕΙ...

Κι' άπλωσα πάλι τὰ πανιά
και ταξιδεύω πάλι
Σε κάποια θάλασσα άγνωστη
που ίσως κι' αυτή με φέρει—
— το άγριο μόνο ξέρει—
Πάλι σε κάποιο άγνωστό
κι' άγνωστο άκρογάλε.

... Ταξίδεψα μέρες πολλές...
Και κάποιο θάμπος βράδυ
'Αράξαμε σ' ένα άγνωστο
και σκοτεινό
Μα ως έπεσα να κοιμηθώ
στού όνειρου τού σκοτάδι
Σα να είδα κάτι γνώριμο μου
(εφάνη).

Με ξύπνησε ή καινούργια Αύγή.
Κοιτάω γύρω και τί είδα;
Είχαμε άραξει στην παλιά,
τη λατρευτή πατρίδα!
Και τρέχω—χρόνια είχα να ιδώ,
άχ, τὰ σπιτάκια τὰ παλιά—
Να γύρω στὴς μανιόλες μου,
την πρόθυμη αγκαλιά.

Μεσογειακή 'Αντή

Η ΤΥΧΗ ΜΟΥ

Χαρισμένο στη φίλη μου Χρυσή
'Αδέλφισσα ήτανε Παρασκευή
άπόγευμα κι' είχαμε Λατινικά.
Κρίνη την ήμερα θάπαιζα κι' έγω
με την τύχη μου, να ιδώ αν
είναι καλή ή κακή. Που νομί-
ζεσε κάνοντας πειράματα; Στή-
ραχη του καταλόγου, μή διαβά-
ζοντας τὸ μάθημά μας. Βοήθα
λοιπόν δυό-τρείς λέξεις φουο
φουο και πήγα στο σχολείο αδιά-
δαστη. "Αμα μήκα και τὴν τάξη,
άριστην ή μετριοτή και τὸ γυ-
ποκάρι, μα τελειώνω πρῶμα-
τα πιά.

Μπρίνι ο καθηγητὴς—πέλος
μ' ένα βιβλίο κι' άρτισε την
άναγνώση, αλλά για δυστυχία
μου δὲ βάσταξε πολύ. Σὲ λίγο
παύει και ρίχνει δυό-τρείς μα-
τιές στους μαθητὲς κι' ύστερα
μοδοθε ένας αἰφνιδιασμός και μ'
έκαμπε να ιδώ άνω-κάτω όλα;
λέει να βγῇ ή τάδε, ή τάδε κι'
ή Ρευματιὰ στο μάθημα. Κι' οί
τρεῖς αδιάδαστες! Είδε τότε
κατι αλλεγομενισάματα που κι'
αυτὴς τὸ κατάλαβε και μᾶς ρώ-
τησε αν ξέρουμε μάθημα, μα δὲν
είχαμε και την τόλμη να τοῦ
πούμε κι' όχι. Βρίνουμε οί άλ-
λες μπρίνουι ποῦτες κι' έγω τε-
λευταία. Κρίνες λέγανε κι' έγω
κατάβαζα όλους τούς άγίους και
παρακαλούσα πότε τον "Αγιο Φη
ναίρη να μᾶς φανερώσει τίποτε
να μὴ πῶ, πότε τον άγιο Γεώρ-
γιο να βάλῃ πόδι στο σολόφ να
τρέξῃ ή ώρα και πῶτε στον άπό
μηνανῆ Θεό σ' αυτές τίς πε-
ριστάσεις, τον κώφωνα να κτυ-
πήσῃ... Οί άλλες τὰ κατασε-
σαν καλά, παλαίσαν κι' έργασαν
ή σπείρα μου! (σπριώσανε πῶς

ο καθηγητὴς μ' είχε πάρει, κα-
τὰ τη γλώσσα των μαθητῶν, ά-
πὸ καλό μάτι). Μή γάρος τὴ
φυλακή σου, Ρευματιὰ μου,
και ή τοῦ ύφους ή τοῦ βόθρου!
Τὴν καρδιά μου, που ως την ύ-
ρα κείνη ήτανε στὰ πόδια μου,
την έβαλα στη θέσι της και με
μεγαλοπρέπεια Ρωμαίου τυγ/λη-
τικού άρχινα τὴν ανήλωσα.
'Εδιάβασα τότε, καλῶς, πὺ ο
καθηγητὴς εἶπε "Απ' την παύ-
ση (και πὺν νᾶξερε τὴ έδραζε
μέσα μου!) "Αν ήταν κανείς
γάρος, θὰ τᾶκανε σαλάτα στον
τονισμόν. "Ετσι ώς τὴ τέλος μ'
εὐνόησε ή τύχη μου, που είδα
πῶς είναι καλή. Μή ποῦ πῶτε
όμως να την ξαναδοκιμάσω για-
τι και τὸ καρδιογυμνάσι... 'Αλλά
εἰς σὰς δώσω μιά συμβουλή.
Προσπαθῆστε να πάρουν οί άλ-
λοι μιά καλή ιδέα για σὰς και
σε οποιαδήποτε περίσταση μὴ να
νατε τὸ βάρος σας.

Μαγεμένη Ρευματιὰ

ΤΟ ΡΟΔΟ

Σαν μικρά διαμάντια λαμποκο-
πάνε άπάνω στα βελουδένια το-
ποπέταλα τὰ δάκρυα τῆς αὐγῆς.
Μ' ιριδένιο στέμμα τὸ ντροπαλό
τοιναντάφυλλο στολίσθηκε, κι' ο-
λόδροσο χαμογελάει στῆς μέρες
τὸ χρυσαχιδένιο μάτι, που άπα-
λά, απαλά στέλνει τις ξανθιές του
θυγατέρες για να χαϊδέψουν τὴ
δρασημένη και χαριτωμένη του
κορφή.

Πόσο χαριτωμένο εἶν' ἔτσι τὸ
τοιναντάφυλλο!

Πῶς τὸ ζηλεύω!...

Μα και πόσο έλαφα ή συνούλα
μικρὸ μου τοιναντάφυλλο, για να
σε υναλίσῃ ἔτσι!

"Ετσι κι' ή ζωὴ μας πολλές
φορές γίνεται πὺ εὐνάριση και
πὺ γασούμνη, όταν γι' αὐτὸν
άδουν άλλοι, άπ' τον πόνο τους, τὰ
μαργαριταρένια τους δάκρυα.

Μαῦ μοιάζει, μικρὸ μου
τάφυλλο, μα σε ζηλεύω.

Γιατί τάχα;...

Ταπεινὸν 'Ιου

BENETIA

(Longfellow)

— Κόινε λευκὲ των πόλεων,
που άποκοιμίσαι μέσα σε φω-
λιά πούνα τόσος θυμιαστὴς χω-
μένη μέσα στα καλῶμα τοῦ έ-
λους, που, καθώς λέει ο παλιός
σου ιστορικός και ή παράδοσις,
σε προστάτουν και σε τρέφει.

— Κόινε λευκὸ τοῦ νεοῦ να-
γυρισμένο κι' απαλογισμένο
άπ' τὰ οἰκνματα τοῦ "Ωκεανού
κι' άπὸ τὴ λάσπη και σ' άγρια
χυσάρα, που σηκώνεις τὰ γου-
σαφένια σου νήματα και σπῶ-
ρους, τὰ ἡλιοχτυπημένα βλαστὰ

ρια σου, τὴν κορῶνα σου, τὸ
στέμμα σου.

— Δευκὴ, φανταστὴν πόλη,
που οί άπάτητοί σου δόμοι και
τὰ μονοπάτια σου είναι οί κι-
νητὲς σκιές των παλατιῶν κι' οί
λουρίδες τ' οὐρανοῦ, περιμένω
να σε δῶ να γίνης άφαντη σαν
τὰ καράδια που φαίνονται σ' ά-
ντικατοπτρισμό, ή σαν τούς συ-
νεφένιους πύργους, που σηκώ-
νουν στον αέρα τὸ άνύπαρχτο ὕ-
λικό τους.

Σεπεσμένος Λόρδος

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΥΝ

Τὸ ρόδο για να κόψῃ κάποιος θέ-
(λῃσε
και στοῦ κερννοῦ τὴν άκρη, εὐ-
(θὺς κατέβη.
Τὰ χέρια του άπ' τ' αγκάθια του
(ματώθηκαν
μα τὸ κρατεῖ τὸ ρόδο που γυρεύει.

Τὴν εὐτυχία για να δρῇ κάποιος
(ξεκίνησε
— ύπομονή μεγάλη τοῦπαν θέλει.
Κι' αν τράβηξε τοῦ κόσμου όλα τὰ
(βάσανα
εὐτυχισμένος εἶνε, τί τον μέλει!

Τῆς καλαμῆς δὲν θέλω τὴν τα-
(πείναισι
που ἔταν τ' άγριό απαλά φασήξη
σκύβει μπροστά του τὸ κεφάλι άπ'
(τὸ φόβο της
μέσ' στοῦ ποτάμι μὴν τὴν ξεροζώ-
(ση και τὴν εἰξῇ.

Κάλλιο 'ναι να πεθάνω ένα θά-
(ναπο
βαλανιδιὰς μπρὸς στοῦ βορριά τὴν
(πάλιν.
"Ετσι θὰ να πεθάνω σε αντίστασι
και δὲ θὰ σκύψω στον εχθρό μου
(τὸ κεφάλι.

Μοναστηράκι μου μονάχο ή καρ-
(διά,
στον λυώνε στή λύπη του,
ο μονόλογος του, σαν αντίλ-
αυτῆς, τῆς λύπης, άκούετα
νόσωνα:

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

— Ούάρε, άπόδος μοι τοῦ
γέωνας!

τίξη. Τὴν κάλεσε μόνο φηλά
Παράδεισο, τὸ πλοῦσι ο
ρεῖ θόλι με τ' άσπένια
για να φέρῃ άπὸ κεί τὰ πὺ
κατ' οὐράνια δῶρα στο άγα-
της παιδάκι, που εἶνε τόσο
Είδες, Τοτό μου, τὸ βράδι
σο εὐμορφα είναι τ' άσπένια
λάμπουν στον οὐρανό; "Απ'
θὰ σοῦ φέρῃ ή καλή σου μα-
Μα θ' άργήσῃ, πολὺ θ' άρ-
Τὸ ταξίδι είναι μακρὸν ὅ-
μαμά σου θέλει καιρὸ για να
λέξῃ μέσα σε τόσα, τὰ πα-
ραία, τὰ πὺ άμάραντα λου-
τ' οὐρανοῦ.

Κι' εἶμαι βέβαιος πῶς, ἐν
ἀμφιβολία για τὸ καλύτερο
παρακαλέσῃ τον καλὸ Θεὸ να
λέσῃ και σε κεί ἔπάνω να
πῆς πὺ προτιμᾷς. "Ισως
ρα, μα πιθανώτερο άργότερα
τον θάξῃς αναγνωρίσει τὴ
λη αξία, που ἔχουν τ' άθα-
οὐράνια δῶρα και θὰ αισθῇ
βαθεία ἐπιθυμία να τὰ ποκτή-
Και τότε πιά, ἐνωμένως
πάντα με τὴ μαμά σου, θὰ
μακρὰ άπ' τον κακὸν αὐτὸ
σο, ἴσους κι' εὐτυχισ-
στον Παράδεισο, τὸ πλοῦσι
περιθόλι με τ' άμάρ-
ρωτερα λουλούδια.

"Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

τοιναντάφυλλα τὴν άνοιξη.
Εἶνε μικρὸ πλοῖο να διατρέ-
γῇ τὴ θάλασσα κατὰ τὸ
μαῖ του, και να πνίγεται με-
τὸ λιμάνι.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

— Οχι, Τοτό μου, μὴν κλαῖς
μαμάκα σου δὲν πέθανε.

188ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΔΕΥΚΩΝ ΔΕΞΕΩΝ

Προκηρύσσεται σήμερον Δια-
γωνισμός Δευκῶν Δεξέων, πόος
μεγάλῃν θεσίως γάραν συνδρο-
μητῶν και άγοραστῶν, οί οποῖοι
τον θεωροῦν ως ἐν' άπο τούς ὡ-
ραιότερους. — Διὰ τούς νέους,
ιδού περὶ τίνος πρόκειται:

"Εάν προσέξεται κατὰ τὴν ἀνά-
γνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλα-
δίου, θὰ ιδῇτε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου,
—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὸ
διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνε-
ργασίας και σχεδὸν εἰς κάθε κομ-
μάτι, υπάρχουν κενὰ διασπ-

τον Βραβεῖον εἰς τούς άμέσως
μετὰ τον πρώτον ἔχοντες τὰς πε-
ρισσότερας άκριθείς λέξεις. Εἶνε
δὲ τὰ βραβεῖα τ' άπονεμόμενα
εἰς τούς Μεγάλους Διαγωνιστοῦς,
ἴητοι: βιβλίο ἐκ των ἐκδοθέντων
υπὸ τῆς Διαπλάσεως, αξίας τρι-
ῶν, δύο και μίας δραχμῆς, κατ'
ἐκλογὴν των βραβευμένων. (ἴδε
'Οδηγὸς Κερ. στ')

Διακρίματα συμμετεχόντες, δωρεάν
ἔχουν ὅλοι οί ἔχοντες ψευδωνυ-
μον ἑγκατακείμενον διὰ τὸ 1920,
εἰς πληρωτὴν δὲ λεπτῶν 20 (εἰς
νόμισμα ἢ γραμματοσημῶν), οί ἄ-
νευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και
τάδεσται των, και ἐπὶ πληρωτὴν
λεπτῶν 30 οί κατὰ ἑλλλον άγο-
ρασταί. Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι
τῆς 15 Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

1920

ΜΕ μεγάλην γάραν οί φίλοι
μου υπεδέχθησαν τὴν εἰδησιν πε-
ρὶ τῆς ἐκδόσεως το

